Dosarul nr. 3-438/2025
2-25016785-12-3-07022025

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

14.05.2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău (sediul Rîşcani)
Instanța compusă din :
Președintele ședinței, judecător specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ Igor Barbacaru
Grefier Cezara-Valeria Rotaru

a examinat în ședință publică, acțiunea de contencios administrativ înaintată de către Violeta Mihalachi împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu caracter Personal al RM, persoană terță Petru Mihalachi, privind anularea actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ favorabil solicitat, încasarea cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t :

La 07.02.2025, Violeta Mihalachi, reprezentată de către avocatul Doina Ioana Străisteanu, s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, persoană terță Petru Mihalachi, solicitând :

- Anularea Deciziei nr. 4 din 09.01.2025 emisă de pârâtul Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova ca fiind neîntemeiată;
- Obligarea pârâtului să emită actul administrativ de constatare a încălcării prelucrării datelor cu caracter personal a reclamantei de către terț, prin mijloace tehnice de supraveghere video nesupuse controlului metrologic și neînregistrate, în temeiul art. 20 alin.(l) lit. n) și s) din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal;
- Încasarea din contul pârâtului în beneficiul reclamantei cheltuielile de judecată.

În motivarea cererii reclamanta a invocat că, obiectul acțiunii în contenciosul administrativ îl constituie actul administrativ - decizia nr. 4 din 09.01.2025 emisă de pârât. Cerințele reclamantei față de obiectul acestei acțiuni este de a anula în tot actul administrativ și de a obliga autoritatea publică să emită o decizie conform Legii nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, strict în limita atribuțiilor instituției publice. Cererea urmărește să garanteze dreptul reclamantei de acces la justiție, unicul mecanism național instituit prin lege asupra autorităților publice, și de a-și avea plângerea examinată de organul competent.

Subiecții de drept de sesizare în contenciosul administrativ: reclamanta a sesizat Centrul Național pentru Protecția datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova prin plângere în temeiul art. 27 din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, prezentând documentele în susținerea faptelor invocate. La această plângere, reclamanta a primit în ziua de 13.01.2025 actul administrativ contestat aici, decizia nr. 4 datată cu 09.01.2025. Astfel, reclamanta sesizează instanța contenciosului

administrativ ca persoană a cărei drept la protecția vieții private, dreptului la control asupra propriei imagini și dreptului de acces la justiție au fost violate de partea pârâtă și de terț.

Competența jurisdicțională: examinarea acestei acțiuni îi revine instanței judecătorești din raza teritorială a căreia își are sediul pârâtul - Judecătoria mun. Chișinău sediul s. Rîșcani.

Procedura prealabilă: procedura prealabilă nu mai este obligatorie din 15.09.2022 când prin Legea nr. 155/2022 a fost modificat art. 27 alin. (5) din Legea nr.133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal. Prevederea din lege are următoarea redacție „Operatorul, persoana împuternicită de către acesta sau subiectul datelor cu caracter personal pot contesta decizia în instanța de judecată, în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile."

Termenul de 30 de zile de adresare în judecată: în temeiul art. 60 și art. 209 alin. (1) din Codul Administrativ, cererea de chemare în judecată este depusă la Judecătoria mun. Chișinău sediul s. Rîșcani în termenul de 30 de zile din 13.01.2025 când reclamanta a primit prin poșta electronică răspunsul la plângerea depusă și ea se regăsea atașat actul administrativ contestat, decizia nr.4 din 09.01.2025.

Cu referire la ilegalitatea deciziei nr.4 din 09.01.2025, invocă reclamanta: solicită recunoașterea actului administrativ al pârâtului, decizia nr.4 din 09.01.2025 ca fiind neîntemeiată, din motiv că este rezultatul unor examinări necorespunzătoare a materialelor probatorii furnizate de reclamantă și terț. Decizia contestată aici încalcă dreptul reclamantei la un remediu efectiv împotriva încălcării dreptului ei la viața privată și a dreptului de a controla, stocarea, obținerea propriei imagini, comise prin prelucrarea neautorizată a datelor ei cu caracter personal, prelucrarea comisă de cet. Mihalachi Petru. În susținerea cererii sale, reclamanta invocă faptul că actul administrativ este lipsit de temei juridic, întrucât nu a fost corelat în mod corespunzător cu răspunsul emis de terț în legătură cu plângerea înregistrată sub nr. M-4715/24, precum și circumstanțele relevante ale cazului, confirmate prin înscrisurile depuse. Analiza efectuată de autoritatea competentă este viciată de omisiuni esențiale, ceea ce impune anularea integrală a decizie.

Mai exact, autoritatea nu a respectat cerințele imperative privind soluționarea cazului, întrucât: a) nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea plângerii depuse de reclamantă; b) poziția expusă de autoritate în actul administrativ contestat nu au susținere probatorie și c) concluziile, expuse în actul administrativ contestat, sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei așa cum reies din probatoriul administrat.

Prin plângerea sa, reclamanta a susținut că, fostul soț a instalat un sistem de supraveghere video atât în interiorul locuinței comune, cât și pe perimetru acesteia, amplasată fiind în *****, fără a obține acordul prealabil al acesteia pentru stocarea și prelucrarea imaginii reclamantei și a datelor despre viața ei privată. Terțul, cu încurajarea pârâtului după cum reiese din conținutul actului administrativ contestat, a instalat samavolnic sistemul de supraveghere video fără al supune coordonării cu reclamanta, al doilea co-proprietar, fără verificarea metrologică și fără nici o notificare către autoritate, colectând astfel date cu caracter personal referitor la viața privată a reclamantei - persoană străină pentru terț.

Deși, dna Violeta Mihalachi a solicitat în mod repetat ca sistemul să fie deconectat, aceste cereri au fost ignorate, iar în urma refuzului de a înlătura sistemul, aceasta a fost nevoită să deconecteze singură sistemul de la sursa de alimentare cu energie electrică și să se adreseze autorităților competente cu plângeri, întrucât a constatat o încălcare a dreptului său la viața privată și a protecției datelor personale.

Potrivit legislației naționale și internaționale, fiecare persoană are dreptul de a controla prelucrarea datelor sale cu caracter personal și de a-și proteja viața privată de orice intruziune nejustificată. Această situație reflectă o ingerință gravă în dreptul reclamantei la viață privată, afectând nu doar confortul său psihologic, ci și siguranța personală, întrucât aceasta s-a aflat sub o monitorizare constantă, fără

consimțământul său și fără un temei legal justificat. Faptul că fostul soț al reclamantei a refuzat în mod repetat să deconecteze sistemul, deși a fost notificat cu privire la disconfortul și prejudiciul resimțit de reclamantă, demonstrează o atitudine abuzivă și o ignorare deliberată a drepturilor acesteia.

Conform art. 28 „Viața intimă, familială și privată" Constituția Republicii Moldova, „Statul respectă și ocrotește viața intimă, familială și privată." Statul prin autoritățile sale, garantează protecția vieții private a familiei și a domiciliului, aspecte esențiale pentru integritatea și libertatea fiecărei persoane. Această prevedere nu reprezintă doar o declarație de principiu, ci impune o obligație activă a autorităților statului de a garanta o protecție efectivă. În acest sens, autoritățile au datoria nu doar de a se abține de la intervenții arbitrare, ci și de a asigura prin mijloace proprii care să prevină și să sancționeze oricare încălcare adusă dreptului. Prin urmare, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal avea datoria să ia măsuri efective pentru a garanta protejarea dreptului și înlătura oricare amestec nefondat.

În acest cadru, reclamanta susține că, decizia nr.4 din 09.01.2025 a avut un impact semnificativ asupra stării de bine, fiind pusă într-o poziție de vulnerabilitate, în loc să beneficieze de protecție juridică pe care o merita. Reclamanta a fost nevoită să se confrunte cu o decizie care a ignorat complet importanța protejării dreptului, ceea ce a generat un sentiment de frustrare și nedreptate profundă. Astfel, se consideră că decizia emisă este nu doar o eroare de apreciere, ci și o încălcare flagrantă ce necesită revizuirea și anularea acesteia. Conform Regulamentului UE nr. 679/ 2016, reclamanta ar fi trebuit să beneficieze de o evaluare corectă și completă a circumstanțelor sale, în contextul în care datele sale personale au fost prelucrate în lipsa unui scop licit, iar nerespectarea obligațiilor legale impuse de regimul juridic al protecției datelor de către pârât scoate la iveală neajunsurile administrative care afectează în mod direct protecția datelor cu caracter personal.

De asemenea, art.8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, prevede „(1) Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. (2) Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acesta este prevăzut de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților altora." Aceste prevederi ocrotesc dreptul de a avea o viață privată, interzicând ingerințele arbitrare sau ilegale în valoarea socială ocrotită.

Jurisprudența CEDO, precum cazul. Huvig contra Franța (1990), subliniază că orice amestec în dreptul la viață privată trebuie să fie prevăzut de lege, să urmărească un scop legitim și să fie necesară într-o societate democratică, ceea ce nu e în cazul de față.

Pe lângă aceasta, în cauza K.U contra Finlanda (2008), instanța a reținut că inacțiunea statului în fața unei încălcări a vieții private a reclamantului constituie încălcarea evidentă a Art. 8 din Convenție. Faptul că Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a analizat în mod subiectiv și neaprofundat elementele cauzei, denotă o inacțiune indirectă față de asigurarea dreptului la viață privată. Refuzul de a constata existența unei încălcări a Legii nr. 133/2011, în condițiile în care sunt indici clari ale unei monitorizări video abuzive, echivalează cu o omisiune neîntemeiată.

Art. 4 din Legea nr. 133/2011, reglementează faptul că, datele cu caracter personal care fac obiectul prelucrării trebuie să fie în mod corect și conform prevederilor legii, precum și colectate în scopuri determinate, explicite și legitime, iar ulterior să nu fie prelucrate într-un mod incompatibil cu aceste scopuri. În contextul de față, instalarea unui sistem de supraveghere video în locuința din ***** unde locuiește reclamanta, și anume instalarea acestora fără CONSIMȚĂMÂNTUL EI, constituie o încălcare gravă a acestor drepturi fundamentale, având în vedere că aceștia au divorțat, nu mai întreține o relație

conjugală ce ar justifica scopul intervenției sau supravegherii mutuale în cadrul vieții private a fiecăruia. Divorțul reprezentând o schimbare fundamentală a statutului lor juridic și personal, iar acest lucru implică în mod necesar delimitarea clară a drepturilor și libertăților fiecărei părți.

În analiza probelor depuse la dosar, pârâtul a examinat doar o secțiune limitată de probe prezentate. Asta reiese din actul administrativ contestat. În vederea determinării dacă prin intermediul sistemului de supraveghere video reclamat se atesta o prelucrare neconformă a datelor cu caracter personal ce vizează reclamanta, aceasta a examinat probe fotografice (2 capturi de ecran colectate din aplicația telefonică al sistemului de supraveghere video prezentate de cet. Mihalachi Petru), concluzionând că acestea conțin doar porțiuni ale casei și grădinii, și că monitorizează, de asemenea interiorul casei. Autoritatea a eșuat complet în a determina extinderea utilizată de sistemul de supraveghere video, mobilitatea de la distanță a ecranului camerei video (rotire 360 grade) și capacitatea serverului de a stoca înregistrările video cu imaginea reclamantei în lipsa unui Regulament cu procedură certă pentru asemene acțiuni.

Aceste fotografii nu reprezintă o dovadă că terțul, fostul soț, nu urmărea și nu prelucra datele personale ale reclamantei, inclusiv imaginea ei. Fotografiile prezentate surprind doar un anumit moment în timp și nu reflectă întreaga perioadă de funcționare și exploatare a sistemului, nu conține date despre serverul unde datele sunt stocate. Aceste capturi nu oferă informații despre modul în care funcționează supravegherea, despre intervalele de timp în care camerele înregistrau activitatea în interiorul și exteriorul locuinței sau despre eventualele imagini stocate și utilizate ulterior. Faptul că în acele imagini nu apar explicit date personale, imaginea sau activități private ale reclamantei nu înseamnă că acestea nu au fost prelucrate în alte momente și că nu sunt în continuare prelucrare de atunci și acum. În lipsa unui raport detaliat privind analiza tehnică a sistemului de supraveghere, nu se poate dovedi în mod categoric că acesta nu colecta și nu stoca date personale sensibile ale reclamantei, cum ar fi activitățile zilnice, interacțiunile sau alte aspecte legate de viața sa privată.

De asemenea, o altă absurditate regăsită în actul administrativ contestat aici este ipoteza elaborată de funcționarul executor asupra regimului juridic al locuinței amplasate în *****. Imobilul este supus regimului proprietății în devălmășie, fiecare coproprietar deține o cotă-parte ideală și abstractă din imobil, fiind titularul dreptului de proprietate. Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a stabilit că în urma acestor circumstanțe în care coproprietarii nu au stabilite limite concrete ale cotelor ideale în bunul imobil deținut, nu pot fi delimitate clar spațiile în care s-ar putea pretinde lezarea dreptului la viața privată, implicit a dreptului la protecția datelor cu caracter personal.

Reclamanta atenționează că, în condiția existenței unui sistem de supraveghere video care monitorizează zonele private ale locuinței nu poate fi justificată prin statutul juridic al imobilului, întrucât dreptul la viața privată al reclamantei trebuie protejat în mod independent de orice aspecte patrimoniale. Deși locuința poate fi deținută în proprietate comună, acest lucru nu exclude o monitorizare invazivă a unor spații ce pot fi considerate private, în care reclamanta își exercită dreptul la intimitate. Prezența unui astfel de sistem în interiorul casei și faptul că acesta ar putea monitoriza zone precum dormitorul, baia sau alte încăperi în care se desfășoară activități personale reprezintă indicii clare ale unei încălcări grave a dreptului la viața privată. Este important de subliniat că legislația privind protecția datelor nu se referă doar la proprietatea fizică a unui spațiu, ci și la dreptul la intimitate al fiecărei persoane. Chiar dacă bunul imobil este în proprietate comună, ceea ce nu exclude posibilitatea existenței unor zone comune și private în cadrul acesteia, aspectul dat nu face ca dreptul reclamantei la viața privată să fie mai puțin protejat. Analiza ar trebui să se concentreze pe protecția drepturilor și pe respectarea vieții private, indiferent de regimul juridic al locuinței.

Prin urmare, chiar și în cazul unei locuințe aflate în proprietate comună, supravegherea fără

consimțământul persoanei urmărite constituie o încălcare a drepturilor sale fundamentale.

Respectiv, este evident că autoritatea competentă prin decizia nr.4 din 09.01.2025 nu a reușit să efectueze o soluționare exhaustivă și obiectivă a situației, ceea ce a dus la o concluzie nejustificată. În loc să se adopte măsuri clare de protecție, autoritatea a acționat într-o maniera necorespunzătoare, facilitând astfel încălcarea drepturilor reclamantei.

În drept, reclamanta își întemeiază acțiunea pe următoarele prevederi: Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, la Articolul 3 „Noțiuni principale" stipulează că, „prelucrarea datelor cu caracter personal - orice operațiune sau serie de operațiuni care se efectuează asupra dotelor cu caracter personal prin mijloace automatizate sau neautomatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, păstrarea, restabilirea, adaptarea ori modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminare sau în orice alt mod, alăturarea ori combinarea, blocarea, ștergerea sau distrugerea;", „consimțământul subiectului datelor cu caracter personal - orice manifestare de voință liberă, expresă și necondiționată, în formă scrisă sau electronică, conform cerințelor documentului electronic, prin care subiectul datelor cu caracter personal acceptă să fie prelucrate datele care îl privesc;", Art. 4 alin.(1) „Caracteristica datelor cu caracter personal", prevede, „(1) Datele cu caracter personal care fac obiectul prelucrării trebuie să fie: o) prelucrate în mod corect și conform prevederilor legii; b) colectarea în scopuri determinate, explicite iar ulterior să nu fie prelucrate în mod incompatibil cu aceste scopuri....", Art. 5 alin. (1) „Prelucrarea datelor cu caracter personal", „(1) Prelucrarea datelor cu caracter personal se efectuează cu consimțământul subiectului datelor cu caracter personal.", Art.19 alin. (1) „Organul de control al prelucrărilor de date cu caracter personal", „(1) Controlul asupra conformității prelucrării datelor cu caracter personal cu cerințele prezentei legi se efectuează de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal (în continuare - Centru), care acționează în condiții de imparțialitate și independență ", Art. 20 alin.(l) lit. a), e) „Atribuțiile și drepturile Centrului", „(1) Centrul are următoarele atribuții: monitorizează respectarea legislației cu privire la protecția informației și controlează aplicarea acesteia, în special dreptul la informare, de acces la date, de intervenție asupra datelor și de opoziție; e) dispune suspendarea sau încetarea prelucrării datelor cu caracter personal efectuate cu încălcarea prevederilor prezentei legi;...", Art. 27 „Procedura primirii și soluționării plîngerilor de către Centru", „(l)Subiectul datelor cu caracter personal care consideră că prelucrarea datelor sale nu este conformă cu cerințele prezentei legi poate înainta Centrului o plîngere în termen de 30 de zile din momentul depistării încălcării.", Art. 33 „Răspunderea pentru încălcarea prezentei legi" „Pentru încălcarea prezentei legi, persoanele vinovate răspund în conformitate cu legislația civilă, contravențională sau penală".

Art. 28 din Constituție, „Viața intimă, familială și privată", prevede, „Statul respectă și ocrotește viața intimă, familială și privată.", Art. 30 alin. (l) „Inviolabilitatea domiciliului", „Domiciliul și reședința sînt inviolabile. Nimeni nu poate pătrunde sau rămîne în domiciliul sau în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia.", Art. 55 „Exercitarea drepturilor și a libertăților", prevede „Orice persoană își exercită drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile altora."

Convenția Europeană a Drepturilor Omului, Art. 8 intitulat „Dreptul la respectarea vieții private și de familie", „(1) Orice persoană are dreptul la respectarea vieții. (2) Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acesta este prevăzut de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților altora."

Cod Administrativ, Art. 206 alin.(l) „Felurile acțiunilor în contencios administrativ", „(1) 0 acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).", Art. 208 alin. (5) „Respectarea procedurii prealabile ", „(5) 0 acțiune în constatare este admisibilă numai dacă reclamantul s-a adresat anterior la autoritatea publică competentă cu cerere de constatare."

Argumentele reclamantei: Protecția vieții private și a imaginii personale este un drept fundamental, recunoscut atât de legislația Republicii Moldova, cât și de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO). În special, CEDO a stabilit printr-o serie de hotărâri faptul că supravegherea video fără consimțământ, în propriul cămin sau pe o proprietate privată, poate constitui o încălcare gravă a dreptului la respectarea vieții private, garantat de articolul 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO).

Cu toate acestea, Decizia Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova (CNPDCP) în cazul Mihalachi Violeta vs. Mihalachi Petru pare să fie în contradicție cu aceste standarde europene. În cele de mai jos, argumentează reclamanta de ce această decizie contravine principiilor stabilite de CEDO și cum aceasta afectează protecția vieții private.

Principiile CEDO privind supravegherea video în locuință și protecția vieții private. CEDO a dezvoltat o jurisprudență amplă privind dreptul la viață privată, stabilind că orice ingerință a unui terț în acest drept trebuie să fie: a) Prevăzută de lege - măsura trebuie să aibă un temei legal clar și accesibil. b) Necesară într-o societate democratică - adică să urmărească un scop legitim și să fie proporțională. c) Proporțională - măsura trebuie să fie justificată în raport cu interesul protejat.

În cauze precum Antovic și Mirkovic vs. Muntenegru (cererea nr. 70838/13, hotărârea din 28 noiembrie 2017), CEDO a hotărât că supravegherea video într-un spațiu controlat de o persoană poate constitui o ingerință în dreptul la viață privată, chiar dacă acel spațiu nu este strict privat, cum ar fi o sală de curs sau un birou. Cu atât mai mult, într-o locuință privată, supravegherea video neautorizată poate constitui o încălcare gravă a articolului 8 din Convenție.

Cazul Antovic și Mirkovic vs. Muntenegru se referă la doi profesori de la Facultatea de Matematică a Universității din Muntenegru, care au contestat supravegherea video instalată în sălile de curs ale universității fără consimțământul lor. Autoritățile universitare au justificat instalarea camerelor prin necesitatea asigurării siguranței persoanelor și a proprietății, dar profesorii au considerat că aceasta constituie o ingerință în dreptul lor la viață privată, garantat de articolul 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Reclamanții, profesorii Antovic și Mirkovic, au susținut că activitatea lor profesională cade sub protecția vieții private, deoarece sălile de curs sunt spații personale de muncă, monitorizarea video le încalcă dreptul la viață privată, întrucât supravegherea a fost efectuată fără consimțământul lor și fără o justificare suficientă, înregistrările video ar putea fi folosite împotriva lor, ceea ce creează o atmosferă de supraveghere continuă și afectează libertatea lor academică. Guvernul Muntenegrului a argumentat că supravegherea nu reprezintă o încălcare a vieții private, întrucât sălile de curs nu sunt spații strict personale, ci publice, destinate predării și interacțiunii studenților cu profesorii.

Curtea a hotărât că supravegherea video constituie o ingerință în dreptul la viață privată, chiar dacă s-a desfășurat într-un spațiu profesional. Argumentele principale ale CEDO au fost:

a) Articolul 8 din Convenție protejează viața privată nu doar în spațiile domestice, ci și în contextul

profesional. Activitatea profesională face parte din viața unei persoane, iar orice monitorizare poate afecta comportamentul și libertatea acesteia.

b) Sălile de curs pot fi considerate spații personale de muncă. Chiar dacă sunt accesibile studenților, acestea rămân locuri în care profesorii își desfășoară activitatea în mod regulat și unde au o așteptare rezonabilă de confidențialitate.

c) Scopul supravegherii nu era justificat. Universitatea nu a demonstrat că supravegherea era absolut necesară pentru protecția securității sau a proprietății. CEDO a reiterat că orice ingerință în dreptul la viață privată trebuie să fie proporțională și să urmărească un scop legitim clar definit.

Această hotărâre a consolidat principiul conform căruia monitorizarea video trebuie să fie strict necesară și proporțională, chiar și în spațiile profesionale. Cazul a avut implicații importante în ceea ce privește protecția vieții private în mediul profesional și academic, stabilind că supravegherea nejustificată în spațiile de muncă poate constitui o încălcare a drepturilor fundamentale. Această decizie este relevantă pentru orice situație în care se utilizează supravegherea video fără consimțământ, inclusiv în locuințe private, birouri sau spații semi-private. De exemplu, în cazul în care un fost soț instalează camere de supraveghere într-o locuință comună fără acordul celeilalte părți, principiile din Antovic și Mirkovic vs. Muntenegru pot fi invocate pentru a demonstra că o astfel de monitorizare reprezintă o încălcare a vieții private protejate de articolul 8 din CEDO.

Pe lângă cauza Antovic și Mirkovic vs. Muntenegru, citată mai sus, CEDO a pronunțat mai multe hotărâri relevante privind supravegherea video și protecția vieții private, consolidând principiile din articolul 8 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, iată câteva cazuri similare:

Kopke vs. Germania (cererea nr. 420/07, decizia din 5 octombrie 2010) Fapte: O angajată a unui supermarket din Germania a fost filmată pe ascuns de către angajator în timpul serviciului, fiind suspectată de furt. Filmarea a fost folosită ca probă pentru concedierea sa.

Decizie: CEDO a considerat că supravegherea video a fost o ingerință în dreptul la viață privată, dar a fost justificată și proporțională, deoarece: Supravegherea a fost limitată ca durată și viza doar un număr restrâns de angajați; A existat o suspiciune rezonabilă de furt; Nu au fost utilizate alte metode mai puțin intruzive.

Relevanță: Cazul subliniază faptul că supravegherea video trebuie să fie justificată și proporțională, dar recunoaște și că, în anumite condiții, aceasta poate fi permisă în scopuri legitime.

Lopez Ribalda și alții vs. Spania (cererea nr. 1874/13 și 8567/13, hotărârea Marii Camere din 17 octombrie 2019) Fapte: Un supermarket din Spania și-a filmat angajații fără să-i informeze, suspectând furturi. Angajații au fost concediați pe baza imaginilor video și au contestat legalitatea supravegherii.

Decizie: CEDO a decis că supravegherea a încălcat dreptul la viață privată deoarece angajații nu au fost informați. Totuși, Marea Cameră a CEDO a revizuit hotărârea și a stabilit că supravegherea a fost proporțională și justificată, deoarece: a existate suspiciune legitimă de furt, măsura a fost limitată în timp și spațiu, înregistrările au fost folosite doar în scopuri disciplinare, nu publice.

Relevanță: Cazul arată că supravegherea ascunsă este permisă doar în condiții foarte stricte și trebuie să fie justificată clar.

P.G. și J.H. vs. Regatul Unit (cererea nr. 44787/98, hotărârea din 25 septembrie 2001) Fapte: Reclamanții au fost supravegheați de către poliție, care a folosit camere video și microfoane pentru a înregistra conversațiile lor fără un mandat.

Decizie: CEDO a stabilit că supravegherea audio și video reprezintă o ingerință gravă în viața privată. Orice măsură de acest tip trebuie să fie clar reglementată de lege și supusă unor garanții împotriva abuzurilor.

Relevanță: Cazul confirmă că supravegherea ascunsă a unei persoane fără consimțământ, mai ales într-un spațiu privat, este o încălcare clară a articolului 8 din CEDO.

Bărbulescu vs. România (cererea nr. 61496/08, hotărârea Marii Camere din 5 septembrie 2017) Fapte: Un angajator din România a monitorizat și citit conversațiile private ale unui angajat pe Yahoo Messenger, pe care acesta îl folosea pentru scopuri profesionale.

Decizie: CEDO a stabilit că monitorizarea a fost excesivă, deoarece angajatul nu a fost informat clar despre supraveghere. Dreptul la viață privată include și corespondența electronică la locul de muncă. Relevanță: Hotărârea arată că supravegherea digitală sau video trebuie să fie anunțată clar și să aibă o justificare clară.

Vukota-Bojic vs. Elveția (cererea nr. 61838/10, hotărârea din 18 octombrie 2016) Fapte: O femeie a fost filmată fără acordul său de către compania de asigurări, care încerca să demonstreze că aceasta nu avea o invaliditate reală.

Decizie: CEDO a hotărât că supravegherea a fost ilegală, deoarece nu a existat o bază legală clară și nu a fost proporțională. Înregistrările au fost considerate o ingerință nejustificată în viața privată.

Relevanță: Hotărârea reafirmă că supravegherea video fără acord și fără un scop clar definit este interzisă.

Din cazurile analizate, reiese că CEDO recunoaște că supravegherea video poate fi justificată doar în condiții stricte. Principiile esențiale sunt:

1. Dreptul la viață privată se aplică atât în spații personale, cât și profesionale.
2. Supravegherea video trebuie să fie proporțională, justificată și necesară.
3. Persoanele monitorizate trebuie informate despre supraveghere, cu excepția unor cazuri extreme.
4. Orice supraveghere trebuie să aibă un temei legal clar și să fie reglementată strict.
5. Utilizarea datelor obținute prin supraveghere trebuie să fie limitată și protejată împotriva abuzurilor.

Analiza Deciziei CNPDCP și contradicția cu jurisprudența CEDO. Decizia CNPDCP a validat utilizarea unui sistem de supraveghere video instalat de Petru Mihalachi în interiorul locuinței pe care o deține împreună cu fosta sa soție, Violeta Mihalachi. Acest lucru este problematic deoarece: CEDO interzice supravegherea video într-o locuință fără consimțământ (cazul Kopĸe vs. Germania, 2010). Chiar și în cazul în care proprietarul este unul dintre coproprietari, el nu are dreptul să filmeze interiorul fără acordul celeilalte părți. Înregistrarea și utilizarea imaginilor video într-un conflict personal este o formă de control și abuz, lucru condamnat de CEDO în mai multe hotărâri privind violența domestică și încălcarea vieții private.

Decizia CNPDCP consideră că instalarea camerelor video a fost făcută de către Petru Mihalachi „pentru protejarea proprietății și siguranța copiilor". Totuși, aceasta este o justificare care: Nu respectă principiul proporționalității, deoarece supravegherea unui fost partener în propria casă nu este necesară pentru protecția copiilor. Nu este prevăzută clar de lege, întrucât utilizarea supravegherii trebuie să fie reglementată și să respecte principiile protecției datelor personale. Încalcă principiul necesității, stabilit de CEDO în cauze precum Lopez Ribalda vs. Spania (2019), unde Curtea a subliniat că monitorizarea video trebuie să fie ultima soluție, nu un mijloc preventiv generalizat.

Un alt aspect problematic al deciziei CNPDCP este faptul că Petru Mihalachi a folosit imaginile înregistrate împotriva fostei sale soții pentru a argumenta în alte litigii. CEDO a condamnat astfel de practici în mai multe cauze, subliniind că: Orice persoană are dreptul de a nu fi filmată fără consimțământ în propria locuință (cazul P.G. șiJ.H. vs. Regatul Unit, 2001). Utilizarea imaginilor într-un context personal și conflictual poate constitui o hărțuire și poate duce la încălcarea dreptului la viață privată

(Bărbulescu vs. România, 2017).

Decizia CNPDCP creează un precedent periculos, deoarece 1. Permite supravegherea video neconsensuală într-o locuință privată - lucru clar interzis de CEDO. Justifică utilizarea imaginilor obținute ilegal în litigii personale - ceea ce încalcă principiul protecției vieții private. Nu respectă standardele internaționale privind protecția datelor- supravegherea video trebuie să fie reglementată clar și utilizată doar în situații excepționale, conform Regulamentului General privind Protecția Datelor (GDPR) al UE.

Decizia CNPDCP în cazul Mihalachi este profund incompatibilă și cu jurisprudența CEDO, nu doar cu cadrul normativ național. Această decizie nu doar că nu respectă standardele europene, dar creează și un precedent periculos pentru protecția datelor personale în Republica Moldova. Pentru a alinia practica națională cu standardele internaționale, este necesară o revizuire urgentă a cadrului legal și aplicarea strictă a principiilor stabilite de CEDO privind supravegherea video și protecția vieții private.

Pîrîtul, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, la 20.05.2025, prin intermediul cancelariei Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) a înaintat referința, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată și nefondată (f.d.78-81).

În ședința de judecată, reprezentanții reclamantei Mihalachi Violeta - avocatul stagiar Ogor Anatolie și avocatul Doina Ioana Străisteanu, au solicitat admiterea integrală a acțiunii pe motivele de fapt și de drept indicate în cererea de chemare în judecată.

Reprezentantul pârâtului Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal - Daniela Șchiliniuc, a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată, pe motivele de fapt și de drept indicate în referință.

Persoana terță Mihalachi Petru în ședința de judecată nu s-a prezentat, iar reprezentantul său, avocatul Alexandru Bogos - a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

Examinînd cererea de chemare în judecată, audiind explicaţiile părţilor, cercetînd probele anexate la dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanţa de judecată conchide că acţiunea reclamanteu urmează a fi admisă parţial, din următoarele considerente.

Conform art. 2 alin. (1) și (2) Cod Administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanţilor la raporturile administrative, atribuţiile autorităţilor publice administrative şi ale instanţelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile şi obligaţiile participanţilor în procedura administrativă şi cea de contencios administrativ. Anumite aspecte ce ţin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară şi nu contravine principiilor prezentului cod.

Conform art. 20 Cod Administrativ, Dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 21 Cod Administrativ, (1) Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. (2) Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

Conform art. 22 Cod Administrativ, (1) Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sînt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 23 Cod Administrativ, (1) Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente acţionează respectînd principiul egalităţii şi nediscriminării. (3) Atît în cadrul procedurii administrative, cît şi în cadrul procedurii de contencios administrativ sau ca rezultat al acestora, nicio persoană nu poate beneficia de privilegii, nu poate fi dezavantajată, lipsită de drepturi sau scutită de obligaţii pe motiv de rasă, origini familiale, sex, limbă, cetăţenie, apartenenţă etnică, religie, convingeri politice sau ideologice, educaţie, situaţie economică, condiţie socială.

Conform art. 24 Cod Administrativ, (1) Participanţii la procedura administrativă şi procedura de contencios administrativ trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi îndeplinească obligaţiile cu bună-credinţă, fără a încălca drepturile procesuale ale altor participanţi.

Conform art. 25 Cod Administrativ, Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să îşi exercite atribuţiile legale în mod imparţial, indiferent de propriile convingeri sau interesele persoanelor care le reprezintă.

Conform art. 36 Cod Administrativ, (1) Instanţa de judecată competentă să soluţioneze acţiunile în contencios administrativ este obligată să respecte principiul supremaţiei dreptului, în conformitate cu care demnitatea omului, drepturile şi libertăţile lui sînt considerate valori supreme şi sînt garantate de stat. (2) Instanţele de judecată competente aplică principiul supremaţiei dreptului cu luarea în considerare a jurisprudenţei Curţii Europene pentru Drepturile Omului.

Conform art. 39 Cod Administrativ, (1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit.

Conform art. 189 Cod Administrativ, (1) Orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

Conform art. 194 Cod Administrativ, (1) În procedura în prima instanţă, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.

Conform art. 206 Cod Administrativ, (1) O acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare); b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare); c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare); d) constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).

Conform art. 219 Cod Administrativ, (1) Instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele.

Decizia nr.4 din 09.01.2025, emisă de Centrul National pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, constituie în sine act administrativ individual defavorabil pentru Violeta Mihalachi.

Or, conform art. 10 alin. (1) Cod Administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 alin. (1) lit. a) Cod Administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Conform art. 17 Cod Administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Din conținutul acțiunii, prin prisma cadrului legal citat, rezultă că, reclamanta revendică un drept subiectiv vătămat şi repercusiunile negative generate de actul administrativ individual defavorabil contestat.

În conformitate cu art.27 alin.(5) din Legea privind protecţia datelor cu caracter personal nr. 133 din 08.07.2011, operatorul, persoana împuternicită de către acesta sau subiectul datelor cu caracter personal pot contesta acţiunile, inacţiunile şi decizia Centrului direct în instanţa de judecată, în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile.

În context, nefiind de acord cu decizia nr.4 din 09.01.2025, emisă de Centrul National pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, reclamanta Mihalachi Violeta, la 07.02.2025, s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată.

Instanța constată că, acţiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamantă în instanţa competentă jurisdicţional şi teritorial, este înaintată în termenul legal, a utilizat corect tipul acțiunii în contestare conform art. 206 Cod Administrativ pentru revendicarea drepturilor sale.

Prin urmare, instanța consideră că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod Administrativ, nu se regăsesc.

În privința temeiniciei acțiunii în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele.

La 31.10.2024, Mihalachi Violeta s-a adresat către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal cu plângere prin care a solicitat :

1.Încetarea prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de către fostul soț Mihalachi Petru cu încălcarea prevederilor Legii nr. 133 din 08-07-2011 privind protecția datelor cu caracter personal și distrugerea tuturor materialelor video înregistrate și stocate a datelor cu caracter personal neveridice și obținute ilicit în temeiul art. 20 alin.(l) lit.(e) din Legea Nr. 133 din 08- 07-2011;

2. Efectuarea controlului legalității prelucrărilor de date cu caracter personal de către Mihalachi Petru prin mijloace automatizate (camere de supraveghere video și aplicații) în cadrul acțiunilor de investigare a infracțiunilor în temeiul art. 20 alin.(l) lit.(a) și (i) din Legea Nr. 133 din 08-07-2011;

3. Sesizarea organele de drept și organelor de urmărire penală privind săvîrșirea infracțiunilor legate de încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal ale persoanei Violeta Mihalachi, în special a dreptului la inviolabilitatea vieții intime, familiale și private în temeiul art. 20 alin.(l) lit.(m) a prezentei legi;

4. Sancționarea făptuitorului Mihalachi Petru în temeiul art. 33 a Legii nr. 133 din 08.07.2011 pentru încălcarea drepturilor prevăzute la art. 12, 13, 14, 16 și 17 a aceleiași legi, privind protecția datelor cu caracter personal și acțiunile întreprinse de acesta. Ducerea în eroare a organelor judiciare prin prezentarea anumitor fragmente de material video și împiedicarea aflării adevărului de către organele judiciare în temeiul art. 20 alin.(l) lit.(n) a Legii nr. 133 din 08.07.2011 (f.1-5 din dosarul administrativ).

Potrivit certificatului de căsătorie seria*****, Mihalachi Petru și Mihalahi (Cerbușca) Violeta au încheiat căsătoria la *****, iar potrivit certificatului de divorț seria D-IV nr.0719002, au divorțat la ***** (f.13, 14 din dosarul administrativ).

Potrivit contractului de donație, Cerbușca Ulian și Cerbușca Serena (părinții reclamantei) au donat lui Mihalachi Petru, lotul de pământ (grădini) cu suprafața de *****, raionul *****, cu nr.cadastral ***** (f.46-47 din dosarul administrativ).

Prin dispoziția de inițiere a controlului nr.279 din 06.11.2024, în conformitate cu art.20 alin.(1) lit.i), art. 26 și 27 din Legea nr.133/11 privind protecția datelor cu caracter personal, pct. 7 din Regulamentul controlului legalității prelucrării datelor cu caracter personal, aprobat prin Ordinul Directorului Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr.25/2024, s-a dispus inițierea controlului legalității prelucrării datelor cu caracter personal ale cet. Violeta Mihalachi, în legătură cu pretinsele acțiuni ilegale de prelucrare a datelor cu caracter ale acesteia, prin intermediul sistemului de supraveghere video, montat în casa comună precum și sub streașină acesteia din or. *****, *****, str. *****, care ar fi gestionat de către cet. Petru Mihalachi în condițiile expuse în plângerea, înregistrată cu nr. M-4715/24 din 31.10.2024 (f.64 din dosarul administrativ).

Prin scrisoarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr.02/1-06/M-4715/24-3247 din 06.11.2024, în vederea elucidării tuturor circumstanțelor cazului, în temeiul art.20 alin.(1) lit.a), alin.(2) lit.a) și b) și alin.(3) ale Legii privind protecția datelor cu caracter personal, CNPDCP a solicitat lui Mihalachi Petru prezentarea în termen de 7 zile lucrătoare din data recepționării demersului dat, informații relevante cazului (f.66 din dosarul administrativ).

La 20.11.2024, Mihalachi Petru a prezentat răspuns la solicitarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr.02/1-06/M-4715/24-3247 din 06.11.2024 prin care a oferit explicații pe marginea sesizării reclamantei, precum și a anexat înscrisurile relevante cauzei, precum și poze, captări de ecran a sistemului de înregistrare video (f.70-76 din dosarul administrativ).

Potrivit procesului-verbal de examinare a Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal din 21.11.2024, în rezultatul examinării răspunsului oferit de către cet. Petru Mihalachi, s-a constatat că acesta conține, printre altele, 2 (două) capturi de ecran și 2 (două) imagini fotografice. Drept urmare, în captura de ecran nr. 1, se relevă unghiul de captare a unui dispozitiv de supraveghere video. În imagine se observă curtea unui bun imobil. Captura este realizată pe timp de zi, la data de 20.11.2024, ora 14:38 min. prin intermediul telefonului mobil din aplicația care gestionează sistemul de supraveghere video. De asemenea, în captura de ecran nr. 2 se reflectă unghiul de captare a unui dispozitiv de supraveghere video situat în interiorul unui bun imobil. În imagine se observă interiorul unei case. Captura este realizată pe timp de zi, la data de 20.11.2024, ora 14:38 min. prin intermediul telefonului mobil din aplicația care gestionează sistemul de supraveghere video. În același timp, imaginea fotografică nr. 1 redă un dispozitiv de supraveghere video static, de culoare albă, cu o antenă, poziționat sub streașină unei case, la colțul acesteia. Fotografia este realizată dintr-o direcție apropiată, pe timp de noapte, prin intermediul telefonului mobil, prezentând o perspectivă mai restrânsă asupra locației. Totuși, în imaginea fotografică nr. 2 se elucidează curtea unei case, nefiind vizibilă vreoo cameră de supraveghere video. Fotografia este realizată pe timp de noapte, prin intermediul telefonului mobil, prezentând o perspectivă mai restrânsă asupra locației (f.127 din dosarul administrativ).

Ca urmare a examinării plângerii depuse, materialelor acumulate, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a emis decizia nr.4 din 09.01.2025 prin care, s-a dispus :

1.Constatarea lipsei încălcării Legii privind protecția datelor cu caracter personal la prelucrarea datelor cu caracter personal a cet. Violeta MIHALACHI de către cet. Petru MIHALACHI, în circumstanțele de fapt și de drept expuse în prezenta decizie.

3. În conformitate cu prevederile art. 27 alin. (5) din Legea nr. 133 /2011 privind protecția datelor cu caracter personal, operatorul, persoana împuternicită de către acesta sau subiectul datelor cu caracter

personal pot contesta acțiunile, inacțiunile și decizia Centrului direct în instanța de judecată (Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, mun. Chișinău, str. Kiev 3, în termen de 30 de zile), în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile (f.d.21-32).

Potrivit art.1 al Legii nr.133 din 08.07.2011 privind protecţia datelor cu caracter personal, Scopul prezentei legi este asigurarea protecţiei drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale persoanei fizice în ceea ce priveşte prelucrarea datelor cu caracter personal, în special a dreptului la inviolabilitatea vieţii intime, familiale şi private.

Art. 2 din prezenta lege stabileşte că (1) Prezenta lege reglementează relaţiile juridice care apar în procesul de prelucrare a datelor cu caracter personal ce fac parte dintr-un sistem de evidenţă sau care sînt destinate să fie incluse într-un asemenea sistem, efectuată în totalitate sau în parte prin mijloace automatizate, precum şi prin alte mijloace decît cele automatizate.

(4) Domeniul de acţiune al prezentei legi nu se extinde asupra:

a) prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de către operatori exclusiv pentru nevoi personale sau familiale, dacă prin aceasta nu se încalcă drepturile subiecţilor datelor cu caracter personal.

Conform art.3 al Legii nr.133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal, Termenii şi expresiile utilizate în prezenta lege au următoarele semnificaţii:

date cu caracter personal – orice informaţie referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă (subiect al datelor cu caracter personal). Persoana identificabilă este persoana care poate fi identificată, direct sau indirect, prin referire la un număr de identificare sau la unul ori mai multe elemente specifice identităţii sale fizice, fiziologice, psihice, economice, culturale sau sociale;

prelucrarea datelor cu caracter personal – orice operaţiune sau serie de operaţiuni care se efectuează asupra datelor cu caracter personal prin mijloace automatizate sau neautomatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, păstrarea, restabilirea, adaptarea ori modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminare sau în orice alt mod, alăturarea ori combinarea, blocarea, ştergerea sau distrugerea;

sistem de evidenţă a datelor cu caracter personal – orice serie structurată de date cu caracter personal accesibile conform unor criterii specifice, fie că este centralizată, descentralizată ori repartizată după criterii funcţionale sau geografice;

operator – persoana fizică sau persoana juridică de drept public sau de drept privat, inclusiv autoritatea publică, orice altă instituţie ori organizaţie care, în mod individual sau împreună cu altele, stabileşte scopurile şi mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal prevăzute în mod expres de legislaţia în vigoare;

persoană împuternicită de către operator – persoana fizică sau persoana juridică de drept public ori de drept privat, inclusiv autoritatea publică şi subdiviziunile ei teritoriale, care prelucrează date cu caracter personal în numele şi pe seama operatorului, pe baza instrucţiunilor primite de la operator;

terţ – persoană fizică sau persoană juridică de drept public ori de drept privat, alta decît subiectul datelor cu caracter personal, decît operatorul ori persoana împuternicită de către operator şi decît persoana care sub autoritatea directă a operatorului sau a persoanei împuternicite este autorizată să prelucreze date cu caracter personal;

destinatar – orice persoană fizică sau persoană juridică de drept public ori de drept privat, inclusiv autoritatea publică şi subdiviziunile ei teritoriale, căreia îi sînt dezvăluite date cu caracter personal, indiferent dacă este sau nu terţ. Nu sînt considerate destinatari organele din domeniul apărării naţionale,

securităţii statului şi ordinii publice, organele de urmărire penală şi instanţele judecătoreşti cărora li se comunică date cu caracter personal în cadrul exercitării competenţelor stabilite de lege;

consimţământul subiectului de date cu caracter personal – manifestare de voinţă liberă, specifică, informată şi lipsită de ambiguitate a subiectului de date prin care acesta acceptă, printr-o declaraţie sau printr-o acţiune fără echivoc, ca datele cu caracter personal care îl privesc să fie prelucrate.

Potrivit normei precitate, instanța denotă că, prelucrarea datelor cu caracter personal reprezintă orice operațiune sau serie de operațiuni care se efectuează asupra datelor cu caracter personal prin mijloace automatizate sau neautomatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, păstrarea, restabilirea, adaptarea ori modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminare sau în orice alt mod, alăturarea ori combinarea, blocarea, ștergerea sau distrugerea.

Aşadar, analizând prevederile legale specificate, instanța relevă că, destinatar este orice persoană fizică sau persoană juridică de drept public ori de drept privat, inclusiv autoritatea publică şi subdiviziunile ei teritoriale, căreia îi sunt dezvăluite date cu caracter personal, indiferent dacă este sau nu terț. Nu sunt considerate destinatari organele din domeniul apărării naționale, securităţii statului şi ordinii publice, organele de urmărire penală şi instanţele judecătoreşti cărora li se comunică date cu caracter personal în cadrul exercitării competențelor stabilite de lege.

În corespundere cu prevederile art.4 al Legii privind protecţia datelor cu caracter personal, (1) Datele cu caracter personal care fac obiectul prelucrării trebuie să fie:

a) prelucrate în mod corect şi conform prevederilor legii;

b) colectate în scopuri determinate, explicite şi legitime, iar ulterior să nu fie prelucrate într-un mod incompatibil cu aceste scopuri. Prelucrarea ulterioară a datelor cu caracter personal în scopuri statistice, de cercetare istorică sau ştiinţifică nu este considerată incompatibilă cu scopul colectării dacă se efectuează cu respectarea prevederilor prezentei legi şi cu respectarea garanţiilor privind prelucrarea datelor cu caracter personal, prevăzute de normele ce reglementează activitatea statistică, cercetarea istorică şi cea ştiinţifică;

c) adecvate, pertinente şi neexcesive în ceea ce priveşte scopul pentru care sînt colectate şi/sau prelucrate ulterior;

d) exacte şi, dacă este necesar, actualizate. Datele inexacte sau incomplete din punctul de vedere al scopului pentru care sînt colectate şi ulterior prelucrate se şterg sau se rectifică;

e) stocate într-o formă care să permită identificarea subiecţilor datelor cu caracter personal pe o perioadă care nu va depăşi durata necesară atingerii scopurilor pentru care sînt colectate şi ulterior prelucrate. Stocarea datelor cu caracter personal pe o perioadă mai mare, în scopuri statistice, de cercetare istorică sau ştiinţifică, se va face cu respectarea garanţiilor privind prelucrarea datelor cu caracter personal, prevăzute de normele ce reglementează aceste domenii, şi numai pentru perioada necesară realizării acestor scopuri.

(2) Operatorii au obligaţia să respecte şi să asigure implementarea prevederilor alin.(1).

Potrivit art.5 al Legii privind protecţia datelor cu caracter personal, (1) Prelucrarea datelor cu caracter personal se efectuează cu consimţământul subiectului datelor cu caracter personal.

Art.19 alin.(1) al Legii 133/2011, statuează că, (1) Controlul asupra conformităţi prelucrării datelor cu caracter personal cu cerinţele prezentei legi se efectuează de către Centrul Naţional pentru Protecţia Datelor cu Caracter Personal (în continuare – Centru), care acţionează în condiţii de imparţialitate şi independenţă.

În conformitate cu prevederile art.20 alin.(1) al Legii 133/2011, (1) Centrul are următoarele atribuţii:

a) monitorizează respectarea legislaţiei cu privire la protecţia informaţiei şi controlează aplicarea acesteia, în special dreptul la informare, de acces la date, de intervenţie asupra datelor şi de opoziţie;

d) oferă subiecţilor datelor cu caracter personal informaţii referitoare la drepturile lor;

e) dispune suspendarea sau încetarea prelucrării datelor cu caracter personal efectuate cu încălcarea prevederilor prezentei legi;

i) efectuează controlul legalităţii prelucrărilor de date cu caracter personal conform unui regulament pe care îl elaborează şi îl aprobă.

Conform art.27 al Legii nr.133/2011, (1) Subiectul datelor cu caracter personal care consideră că prelucrarea datelor sale nu este conformă cu cerinţele prezentei legi poate înainta Centrului o plîngere în termen de 30 de zile din momentul depistării încălcării, cu realizarea în prealabil, după caz, a drepturilor prevăzute la art.12, 13, 14, 16 şi 17. În cazul în care subiectul datelor cu caracter personal omite realizarea drepturilor sale, precum şi alte aspecte importante legate de prezentarea probelor relevante, Centrul îl informează despre acest fapt în termen de 30 de zile de la data primirii plângerii.

(3) În urma examinării plângerii, Centrul emite o decizie motivată prin care constată lipsa încălcării sau încălcarea legislaţiei în domeniul protecţiei datelor cu caracter personal, cu dispunerea, după caz, a suspendării, încetării operaţiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal, rectificării, blocării sau distrugerii datelor neveridice ori obţinute ilicit. În cazul lipsei sau insuficienţei probelor ce ar demonstra încălcarea, Centrul constată, prin decizie motivată, lipsa încălcării. Decizia privind constatarea încălcării legislaţiei în domeniul protecţiei datelor cu caracter personal şi probele acumulate servesc drept temei pentru întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenţie, în condiţiile Codului contravenţional al Republicii Moldova. Dacă este cazul, instrucţiunile din decizie se includ în planul de remediere a contravenţiei.

(3^1) Decizia se emite de către directorul Centrului, de către directorul adjunct şi personalul abilitat cu funcţii de control ai Centrului, în conformitate cu competenţele atribuite prin ordinul directorului. Decizia se comunică persoanelor vizate în termen de 10 zile lucrătoare de la data emiterii, prin orice mijloc care să confirme recepţionarea acesteia.

(5) Operatorul, persoana împuternicită de către acesta sau subiectul datelor cu caracter personal pot contesta acţiunile, inacţiunile şi decizia Centrului direct în instanţa de judecată, în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile.

Cu raportare la speța în cauză, instanța reține că, dreptul la viață privată face parte din categoria drepturilor libertăţilor fundamentale ale omului, garantate de Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale. Astfel, potrivit art.8 din Convenţie, orice persoană are dreptul la respectarea vieţii sale private şi de familie, a domiciliului şi a corespondenţei sale.

Articolul 1 din Convenţia pentru protecţia persoanelor referitor la prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal, încheiată la Strasbourg la 28 ianuarie 1981, ratificată prin Hotărârea Parlamentului nr. 483-XIV din 2 iulie 1999, indică că scopul prezentei Convenţii este de a garanta, pe teritoriul fiecărei Părţi, tuturor persoanelor fizice indiferent de naţionalitate sau reşedinţă, respectarea drepturilor şi libertăţilor lor fundamentale, şi în mod special a dreptului la viaţa privată, în legătură cu prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal (protecţia datelor).

Noţiunea de „viaţă privată”, în contextul art. 2 lit. b) al Convenţiei precitată, înglobează şi dreptul la imagine.

Conform art. 28 din Constituția Republicii Moldova, „Statul respectă şi ocroteşte viaţa intimă, familială şi privată”.

Potrivit art. 45 alin. (1) din Codul civil, dacă prin lege nu se prevede altfel, în exercitarea dreptului la propria imagine, persoana poate să interzică ori să împiedice reproducerea, în orice mod, a înfăţişării sale fizice ori a vocii sale sau, după caz, utilizarea unei asemenea reproduceri. Dispoziţiile art.47 rămîn aplicabile.

Articolul 46 din Codul civil, stipulează că, Sub rezerva aplicării dispoziţiilor art.47, pot fi considerate ca atingeri aduse vieţii private:

c) captarea ori utilizarea imaginii sau a vocii unei persoane aflate într-un spaţiu privat, fără consimţământul acesteia;

d) difuzarea de imagini care prezintă interioare ale unui spaţiu privat, fără consimţământul celui care îl ocupă în mod legal;

e) ţinerea vieţii private sub observaţie, prin orice mijloace, în afară de cazurile prevăzute expres de lege.

Prin urmare se atestă că, captarea imaginilor persoanelor fizice, cu sau fără înregistrarea acestora pe suport de stocare, constituie o formă de prelucrare a datelor cu caracter personal a subiectului vizat, în sensul art. 3 al Legii privind protecția datelor cu caracter personal.

În același context normativ, consimțământul subiectului datelor cu caracter personal reprezintă manifestarea de voință liberă, specifică, informată și lipsită de ambiguitate, exprimată printr-o declarație sau printr-o acțiune neechivocă, prin care persoana vizată acceptă prelucrarea datelor sale.

În temeiul art. 4 alin. (1) din Legea nr. 133/2011, datele cu caracter personal trebuie să fie prelucrate în mod corect și legal, colectate în scopuri determinate, explicite și legitime, adecvate și neexcesive, exacte și actualizate, precum și stocate pe o durată care nu depășește perioada necesară realizării scopului pentru care au fost colectate.

De asemenea, conform art. 5 alin. (1) din aceeași lege, prelucrarea datelor cu caracter personal se efectuează, ca regulă generală, doar cu consimțământul subiectului datelor.

În acest sens, instanța subliniază că noțiunea de „date cu caracter personal” include orice informație privind o persoană identificată sau identificabilă, în conformitate cu Convenția 108 a Consiliului Europei.

Totodată, Curtea a reținut că existența consimțământului persoanei vizate la prelucrarea datelor sale reprezintă un element relevant în aprecierea caracterului justificat al ingerinței în viața privată, iar pentru a fi valabil, acest consimțământ trebuie să fie clar și lipsit de echivoc. Astfel, Legea nr. 133/2011 urmărește protejarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, în special a vieții private, familiale și intime, în contextul prelucrării datelor cu caracter personal.

La caz, instanța notează că datele trebuie să fie: prelucrate legal și corect; colectate în scopuri determinate și legitime; adecvate și neexcesive; exacte și actualizate; păstrate doar cât este necesar scopului.

Prelucrarea datelor se face, în principiu, doar cu consimțământul persoanei vizate.

Din conținutul art. 8 CEDO se desprind următoarele caracteristici: Protecția datelor personale este parte integrantă a dreptului la viață privată. Orice ingerință în acest drept trebuie să fie justificată, legală și proporțională. Consimțământul persoanei este un element esențial în aprecierea legalității ingerinței și trebuie să fie clar și lipsit de echivoc. Noțiunea de „date personale” este interpretată larg, incluzând orice informație privind o persoană identificată sau identificabilă.

Astfel, instanța reiterează că prelucrarea datelor cu caracter personal este permisă doar în condiții stricte de legalitate, transparență și proporționalitate, având ca element central protejarea vieții private, iar consimțământul persoanei vizate joacă un rol esențial în legitimarea acestei prelucrări.

Raportând aceste repere normative la circumstanțele cauzei, insatnța constată că instalarea sistemului de supraveghere video în spațiul comun al imobilului, casa de locuit al foștilor soți, în privința căreia pe rolul instanțelor de judecată este pendinte acțiunea privind recunoașterea bunului imobil proprietate comună în devălmășie și partajul averii implică în mod evident prelucrarea datelor cu caracter personal ale reclamantei, ca fosta soție ce locuiește în acest imobil.

Imaginile video captate permit identificarea directă sau indirectă a reclamantei, ceea ce le încadrează în sfera de protecție a Legii nr. 133/2011.

Potrivit procesului-verbal de examinare a Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal din 21.11.2024, în rezultatul examinării răspunsului oferit de către cet. Petru Mihalachi, s-a constatat că acesta conține, printre altele, 2 (două) capturi de ecran și 2 (două) imagini fotografice. Drept urmare, în captura de ecran nr. 1, se relevă unghiul de captare a unui dispozitiv de supraveghere video. În imagine se observă curtea unui bun imobil. Captura este realizată pe timp de zi, la data de 20.11.2024, ora 14:38 min. prin intermediul telefonului mobil din aplicația care gestionează sistemul de supraveghere video. De asemenea, în captura de ecran nr. 2 se reflectă unghiul de captare a unui dispozitiv de supraveghere video situat în interiorul unui bun imobil. În imagine se observă interiorul unei case. Captura este realizată pe timp de zi, la data de 20.11.2024, ora 14:38 min. prin intermediul telefonului mobil din aplicația care gestionează sistemul de supraveghere video. În același timp, imaginea fotografică nr. 1 redă un dispozitiv de supraveghere video static, de culoare albă, cu o antenă, poziționat sub streașină unei case, la colțul acesteia. Fotografia este realizată dintr-o direcție apropiată, pe timp de noapte, prin intermediul telefonului mobil, prezentând o perspectivă mai restrânsă asupra locației. Totuși, în imaginea fotografică nr. 2 se elucidează curtea unei case, nefiind vizibilă vreo cameră de supraveghere video. Fotografia este realizată pe timp de noapte, prin intermediul telefonului mobil, prezentând o perspectivă mai restrânsă asupra locației (f.127 din dosarul administrativ).

Respectiv rezultă că aria de captare a unui dispozitiv cuprinde curtea casei iar aria de captare a celui de al doilea dispozitiv cuprinde interiorul casei, salonul. În aceste condiții, prelucrarea datelor o privește și pe reclamantă ca coproprietară a acestui bun imobil, care nu și-a exprimat consimțământul în sensul legii.

Or în cauza dată, indubitabil nu există probe care să demonstreze obținerea unui consimțământ valabil, în sensul art. 3 și art. 5 alin. (1) din Legea nr. 133/2011, or anume din acest motiv reclamanta și depus plângerea la CNPDCP.

Instanța nu poate reține ca întemeiate concluziile pârâtului potrivit cărora simplul fapt că imobilul este deținut în proprietate comună în devălmășie exclude posibilitatea încălcării dreptului reclamantei la viață privată și la protecția datelor cu caracter personal.

În primul rând, dreptul de proprietate și dreptul la respectarea vieții private reprezintă drepturi autonome, protejate distinct atât de Constituția Republicii Moldova, cât și de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Existența unui drept de proprietate asupra unui bun nu conferă titularului posibilitatea de a monitoriza în mod nelimitat comportamentul celorlalte persoane care utilizează același spațiu și nici nu exclude obligația de a respecta drepturile fundamentale ale acestora. Prin urmare, împrejurarea că părțile sunt coproprietari ai imobilului nu este, prin ea însăși, suficientă pentru a concluziona că supravegherea video nu poate constitui o ingerință în viața privată a reclamantei.

În al doilea rând, argumentul pârâtului potrivit căruia lipsa delimitării cotelor ideale în proprietatea comună împiedică stabilirea unei eventuale încălcări a dreptului la viață privată nu poate fi primit. Obiectul examinării nu îl constituia întinderea dreptului de proprietate asupra imobilului, ci legalitatea prelucrării datelor cu caracter personal prin intermediul sistemului de supraveghere video. Aceste două aspecte au natură juridică diferită și nu pot fi confundate. Chiar dacă fiecare coproprietar are dreptul de a folosi bunul comun, exercitarea acestui drept trebuie să respecte drepturile și libertățile fundamentale ale celuilalt coproprietar.

Cu privire la argumentul pârâtului că sistemul de supraveghere video captează exclusiv spațiul privat utilizat de proprietar pentru nevoi personale și de familie, fapt ce nu intră în sfera Legii nr. 133/2011, această concluzie nu este fundamentată pe o cercetare completă și obiectivă a situației de fapt. Autoritatea și-a întemeiat aprecierea exclusiv pe două capturi de ecran și pe explicațiile furnizate de persoana vizată de plângere, fără efectuarea unor verificări suplimentare care să permită stabilirea unghiului real de filmare, a ariei efectiv monitorizate, a modului de funcționare a sistemului, a perioadei de stocare a imaginilor și a persoanelor care au acces la acestea.

Or, în condițiile în care reclamanta a susținut că este monitorizată prin intermediul camerelor de supraveghere instalate în curtea și locuința comună, iar aceste susțineri erau contestate de cealaltă parte, autoritatea avea obligația de a întreprinde toate măsurile necesare pentru elucidarea situației de fapt, în conformitate cu principiul cercetării din oficiu și cu obligația de stabilire completă a circumstanțelor relevante ale cauzei. Simpla preluare a afirmațiilor persoanei reclamate nu este suficientă pentru a fundamenta concluzia inexistenței unei prelucrări nelegale a datelor cu caracter personal.

În ceea ce privește proporționalitatea măsurii, instanța apreciază că, deși scopul invocat de către persoana terță - protecția proprietății și siguranța persoanelor - este legitim, mijloacele utilizate sunt excesive. Supravegherea continuă a unui spațiu comun, cu captarea accesului de către reclamantă în ograda comună precum și nemijlocit în interiorul încăperii, depășește ceea ce este necesar pentru atingerea scopului urmărit și aduce o ingerință disproporționată în viața privată a celuilalt coproprietar, contrar art. 8 din Convenție și art. 28 din Constituție.

De altfel, instanța acordă relevanță și faptului că posibilitatea tehnică de rotire a camerei la 360 grade, amplifică riscul unei ingerințe extinse și necontrolate.

Sub aspectul controlului exercitat de autoritatea competentă, instanța constată că examinarea plângerii de către CNPDCP nu a fost una efectivă și completă, iar decizia nr.4 din 09.01.2025 nu reflectă o analiză suficientă a circumstanțelor de fapt și de drept și nu este întemeiată pe o bază factuală solidă, astfel cum impun exigențele unui control administrativ riguros.

În conformitate cu art. 93 din Codul administrativ, sarcina probei revine participanților, însă autoritatea publică are obligația de a verifica în mod efectiv toate aspectele relevante ale cauzei. Or, în speță, această obligație nu a fost îndeplinită în mod corespunzător.

În acest context, nu poate fi reținută nici concluzia pârâtului potrivit căreia reclamanta nu și-a probat pretențiile, atât timp cât autoritatea administrativă are obligația de a administra probele necesare și de a stabili din oficiu circumstanțele relevante ale procedurii administrative. Sarcina administrării probelor în cadrul procedurii administrative nu poate fi transferată în totalitate asupra petentului, cu atât mai mult cu cât probele privind funcționarea efectivă a sistemului de supraveghere se află, în principal, în posesia persoanei care îl gestionează.

Având în vedere aceste considerente, instanța concluzionează că prelucrarea datelor cu caracter personal realizată prin sistemul de supraveghere video a fost efectuată cu încălcarea prevederilor art. 3 și

art. 5 alin. (1) din Legea nr. 133/2011, în lipsa consimțământului subiectului de date cu caracter personal, la caz a reclamantei Mihalachi Violeta, precum și în absența unui temei legal adecvat.

De asemenea, nici împrejurarea că înregistrările video au fost transmise avocatului sau prezentate instanței de judecată nu era aptă, prin ea însăși, să conducă la concluzia inexistenței unei prelucrări a datelor cu caracter personal ori a unei eventuale ingerințe în drepturile reclamantei. Aceste circumstanțe reprezentau doar un aspect al utilizării ulterioare a imaginilor și nu răspundeau criticilor formulate de reclamantă privind legalitatea instalării și funcționării sistemului de supraveghere video.

Prin urmare, instanța constată că pârâtul a fundamentat decizia contestată pe prezumții și concluzii insuficient verificate, fără o analiză completă și efectivă a tuturor circumstanțelor invocate de reclamantă și fără administrarea unui probatoriu suficient pentru a permite stabilirea situației de fapt. În aceste condiții, concluzia privind inexistența încălcării Legii nr. 133/2011 apare ca fiind prematură și insuficient motivată, ceea ce atrage nelegalitatea actului administrativ contestat.

Potrivit art.224 alin.(1) lit.b) din Cod administrativ, instanța de judecată în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată.

În această ordine de idei, întru respectarea prevederilor legale sus indicate, instanța va admite parțial cererea de chemare în judecată depusă de Mihalachi Violeta și dispune anularea Deciziei Centrului Național pentru Protecția Datelor cu caracter Personal al RM nr.4 din 09.01.2025 pe motiv de ilegalitate a acesteia și va obliga Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova să examineze plângerile înaintate de către Violeta Mihalachi la 31.10.2024 (nr.M-4715/24) și 01.11.2024 (nr.M-4736/24), în ordinea stabilită de lege.

În rest, cerințele reclamantei privind obligarea Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter să emită act administrativ privind constatarea încălcării legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal de către Petru Mihalachi, se respinge ca neîntemeiată, or admiterea acestor pretenții fără examinarea de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a plângerii în fond privind constatarea sau lipsa încălcării legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal, iar ca urmare emiterea deciziei motivate, ar constitui o subrogare în competențele autorității publice.

Prin urmare, din considerentele enunțate mai sus, decizia Centrului Național pentru Protecția Datelor cu caracter Personal al RM nr.4 din 09.01.2025, urmează a fi anulată, deoarece conform dispoziţiilor legale pertinente, instanţa de judecată nu dispune de competenţa de a substitui Centru în emiterea unei decizii aferente petiţiei reclamatei, aceasta urmînd a fi examinată cu respectarea procedurii de către Centru, cu emiterea unei decizii legale în urma examinării multiaspectuale a argumentelor expuse în petiţie, Centrul Naţional pentru Protecţia Datelor cu Caracter Personal urmează a fi obligat să examineze plângerile formulate de reclamantă conform prevederilor legale.

Reieşind din circumstanţele de fapt constatate supra, coroborate cu normele de drept relevante situaţiei din speţă, instanţa de judecată consideră necesar a anula Decizia Centrului Național pentru Protecția Datelor cu caracter Personal al RM nr.4 din 09.01.2025, şi a obliga Centrul Național pentru Protecția Datelor cu caracter Personal al RM să examineze plângerile înaintate de către Violeta Mihalachi la 31.10.2024 (nr.M-4715/24) și 01.11.2024 (nr.M-4736/24), în ordinea stabilită de lege, or pîrîtul prin argumentele şi probele anexate la materialele cauzei nu a demonstrat legalitatea actului contestat.

Cu referire la cerința reclamantei privind încasarea cheltuielilor de judecată instanța o va respinge din următoarele motive.

În conformitate cu prevederile art. 195 al Codului administrativ, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171.

Aspectul cheltuielilor de judecată în procedura contenciosului administrativ, urmează a fi reținut prin prisma prevederile art. 115 din Codul administrativ în coroborare cu prevederile codului de procedură civilă – art. 94 și art. 96 al Codului de procedură civilă.

Conform prevederilor art. 94 al Codului de procedură civilă, (1) Instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.

Potrivit art. 96 alin. (1) și (11) din Codul de procedură civilă, Instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile. Cheltuielile menţionate la alin.(1) se compensează părţii care a avut cîştig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Pentru dovada cheltuielilor suportate, prin prisma practicii CEDO, se evidenţiază necesitatea prezentării, de către partea care pretinde compensarea cheltuielilor, a următoarelor documente : a. dovada achitării onorariilor avocaţilor (copii de pe dispoziţiile de plată prin virament sau bonurile de plată); b. copia de pe facturile de strictă evidenţă, emisă pentru clienţi-persoane juridice şi în alte cazuri stabilite de legislaţie; c. listă detaliată a actelor/acţiunilor efectuate de avocat şi a timpului aferent acestora (cu tariful şi orarul).

În dovedirea acestei pretenții reclamanta nu a confirmat dovada achitării cheltuielilor de asistență juridică prin dispoziții de plată prin virament, chitanțe, bonuri fiscale sau alte înscrisuri care să ateste achitarea efectivă a serviciilor juridice.

Potrivit practicii constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, cheltuielile de judecată pot fi acordate numai în măsura în care se dovedește că acestea sunt reale, necesare și rezonabile ca valoare. Caracterul „real” al cheltuielii presupune dovada efectuării plății sau, cel puțin, existența unei obligații certe și exigibile de plată, susținută de înscrisuri probatorii corespunzătoare.

În absența copiilor de pe dispozițiile de plată prin virament, a chitanțelor sau a altor documente justificative echivalente, instanța constată că nu este îndeplinită condiția dovedirii caracterului efectiv al cheltuielii.

În context, instanța reține că la caz nu a fost prezentată nici o probă privind achitarea serviciilor pentru asistența juridică, motiv din care instanța va respinge cererea privind compensarea cheltuielilor suportate pentru asistență juridică.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin.(1) lit. b) Cod Administrativ, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ş t e :

Acțiunea de contencios administrativ înaintată de către Violeta Mihalachi împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu caracter Personal al RM, persoană terță Petru Mihalachi, privind anularea actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ favorabil solicitat, încasarea cheltuielilor de judecată, ***se admite parțial***.

Se anulează Decizia Centrului Național pentru Protecția Datelor cu caracter Personal al RM nr.4 din 09.01.2025, şi se obligă Centrul Național pentru Protecția Datelor cu caracter Personal al RM să

examineze plângerile înaintate de către Violeta Mihalachi la 31.10.2024 (nr.M-4715/24) și 01.11.2024 (nr.M-4736/24), în ordinea stabilită de lege.

În rest, acțiunea se respinge ca fiind neîntemeiată.

Hotărîrea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Rîşcani).

Preşedintele şedinţei,
judecătorul Igor Barbacaru